

1

‘Blanke vampiers zouden geen wit moeten dragen,’ verklaarde de presentator. ‘We hebben Devon Dawn, die pas tien jaar vampier is, in het geheim gefilmd terwijl ze zich klaarmaakt voor een avondje stappen. Moet je die outfit zien! Die staat haar totaal niet!’

‘Hoe haalt ze het in haar hoofd?’ zei een zure vrouwenstem. ‘Ze is in de jaren negentig blijven steken! Moet je die blouse zien, als je het zo kunt noemen. Haar huid schreeuwt om een contrasterende kleur, en wat trekt ze aan? Ivoor! Daarmee ziet ze zo wit als een doek.’

Ik hield even op met het strikken van mijn veters om te zien wat er zou gebeuren wanneer de twee fashionistavampiers binnenvielen bij het ongelukkige slachtoffer – o, pardon, de gelukkige vampier – die op het punt stond ongevraagd een make-over te krijgen. Als extraatje zou ze beseffen dat haar vriendinnen

haar bij de modepolitie hadden aangegeven.

‘Volgens mij loopt dit nooit goed af,’ zei Octavia Fant. Hoewel mijn huisgenote, Amelia Broadway, haar min of meer mijn huis binnen had gesmokkeld – op grond van een terloopse uitnodiging die ik me op een moment van zwakte had laten ontvallen – had de regeling goed uitgepakt.

‘Devon Dawn, dit is Bev Leveto van *The Best Dressed Vamp* en ik ben Todd Seabrook. Je vriendin Tessa heeft ons gebeld om te zeggen dat je modehulp nodig hebt! We hebben je de afgelopen twee avonden in het geheim gefilmd en... aaargh!’ Een witte hand flitste naar Todds keel en verdween, waarna er een groot roodachtig gat achterbleef. De camera bleef gefascineerd doorfilmen, terwijl Todd op de grond in elkaar zakte, voordat het beeld overschakelde naar het gevecht tussen Devon Dawn en Bev.

‘Jemig,’ zei Amelia. ‘Zo te zien gaat Bev het winnen.’

‘Beter strategisch inzicht,’ zei ik. ‘Zag je dat ze Todd eerst naar binnen liet gaan?’

‘Ik heb haar vast,’ klonk Bev triomfantelijk op het scherm. ‘Devon Dawn, terwijl Todd op adem komt, gaan wij eens in je kleerkast snuffelen. Een vrouw die het eeuwige leven heeft, kan zich niet veroorloven er ordinair bij te lopen. Vampiers moeten niet in hun verleden blijven hangen. Wij moeten de toon aangeven op modegebied!’

‘Maar ik ben dol op mijn kleren! Die maken me wie ik ben! Je hebt mijn arm gebroken,’ jammerde Devon Dawn.

‘Die geneest wel weer. Luister eens, je wilt toch niet bekendstaan als een vampier die meteen maar de moed opgeeft? Je moet niet met je kop in het verleden blijven steken!’

‘Nee, dat niet...’

‘Mooi zo! Dan zal ik je nu laten opstaan. En aan het hoesten te horen, voelt Todd zich al een stuk beter.’

Ik zette de tv uit en strikte mijn andere veter, hoofdschuddend om Amerika’s nieuwe verslaving aan vampierrealityshows.

Daarna haalde ik mijn rode jas uit de kast. Die herinnerde me eraan dat ik zelf een paar zonder meer reële problemen met een vampier had; in de tweeënhalve maand sinds het vampierkoningrijk Louisiana door de vamps van Nevada was overgenomen was Eric Northman druk bezig geweest om zijn positie binnen het nieuwe regime te versterken en in te schatten wat er van het oude was overgebleven.

We moesten nodig bijpraten over Erics herinneringen, die hij nog maar pas had teruggekregen, aan de vreemde, intense periode dat we samen waren geweest toen hij door een toverspreuk tijdelijk zijn geheugen was kwijtgeraakt.

‘Wat gaan jullie vanavond doen als ik moet werken?’ vroeg ik aan Amelia en Octavia, want ik wilde niet aan nog een rondje denkbeeldige gesprekken beginnen. Ik trok mijn jas aan. In Noord-Louisiana heb je niet de barre temperaturen van het echte noorden, maar vanavond was het al een graad of vijf en als ik uit mijn werk kwam, zou het nog kouder zijn.

‘Mijn nicht en haar kinderen gaan met me uit eten,’ zei Octavia.

Amelia en ik keken elkaar verbaasd aan toen de oude vrouw zich over de blouse boog die ze aan het herstellen was. Het was de eerste keer dat Octavia het over haar familie had gehad sinds ze vanuit het huis van de nicht bij mij was ingetrokken.

‘Ik denk dat Tray en ik vanavond naar de bar gaan,’ zei Amelia haastig om de korte stilte te overbruggen.

‘Dus dan zie ik je wel in Merlotte.’ Daar werkte ik al jaren als barmeisje.

‘O, ik heb de verkeerde kleur garen,’ zei Octavia, en ze ging naar haar kamer.

‘Ik neem aan dat je Pam niet meer ziet?’ vroeg ik aan Amelia. ‘Tray en jij worden zo langzamerhand een echt koppel.’ Ik stopte mijn witte t-shirt wat beter in mijn zwarte broek en wierp een blik in de oude spiegel boven de schoorsteenmantel. Zoals altijd droeg ik mijn haar in een paardenstaart voor mijn

werk. Ik ontdekte een verdwaalde blonde haar op het rood van mijn jas en plukte hem eraf.

‘Pam was maar een bevestiging, en ik weet zeker dat zij ook zo over mij dacht. Ik ben gek op Tray,’ zei Amelia. ‘Het kan hem niet schelen dat mijn vader rijk is en het maakt hem niet uit dat ik een heks ben. En hij is een beest in bed. Dus het klikt enorm tussen ons.’ Amelia keek me aan met een verlekkerde grijns. Ze mocht eruitzien als een afgetrainde voetbalmoeder – kort, glanzend haar, parelwitte glimlach, heldere ogen – maar ze was zeer geïnteresseerd in seks en had (naar mijn maatstaven) een gevarieerde smaak op dat gebied.

‘Hij is een geschikte vent,’ zei ik. ‘Heb je hem al eens als wolf gezien?’

‘Nee. Maar daar verheug ik me erg op.’

Verrast pikte ik nog iets anders op uit Amelia’s hoofd. ‘Is het al zo gauw? De onthulling?’

‘Wil je dat alsjeblieft niet doen?’ Normaal maakte Amelia zich niet druk om het feit dat ik gedachten kon lezen, maar vandaag wel. ‘Ik moet de geheimen van een ander bewaren, hoor!’

‘Sorry.’ Dat meende ik, maar tegelijkertijd voelde ik me ook een beetje verongelijkt. Je zou denken dat ik me in mijn eigen huis toch wel kon ontspannen en het schild dat ik rond mijn gave had opgetrokken kon laten zakken. Tenslotte had ik het elke dag al zwaar genoeg op mijn werk.

Amelia zei snel: ‘Het spijt mij ook. Zeg luister, ik moet me omkleden. Tot straks.’ Ze liep met lichte tred de trap op naar de bovenverdieping, die min of meer leeg had gestaan totdat ze een paar maanden geleden met mij uit New Orleans mee was gekomen. Ze had Katrina gemist, in tegenstelling tot die arme Octavia.

‘Dag, Octavia. Veel plezier!’ riep ik, en ik ging door de achterdeur naar mijn auto.

Terwijl ik over de lange oprijlaan reed die door het bos naar

Hummingbird Road voerde, vroeg ik me af hoe groot de kans was dat Amelia en Tray Dawson bij elkaar zouden blijven. Tray, een weerwolf, werkte als motormonteur en op freelancebasis als krachtpatser. Amelia was een veelbelovende heks, en haar vader was schatrijk, zelfs na Katrina. De orkaan had het merendeel van de voorraad in zijn houthandel gespaard en genoeg werk voor de komende jaren opgeleverd.

Uit Amelia's hoofd maakte ik op dat het vanavond ging gebeuren – niet de avond dat Tray haar ten huwelijk zou vragen, maar dat hij uit de kast zou komen. Trays tweeslachtige aard was een pluspunt voor mijn huisgenote, die kickte op alles wat exotisch was.

Ik ging via de personeelsingang naar binnen en liep regelrecht naar Sams kantoor. 'Hé, baas,' zei ik toen ik hem achter zijn bureau zag zitten. Sam vond het vreselijk om de boekhouding te doen, maar toch was hij daarmee bezig. Misschien zorgde het voor broodnodige afleiding. Sam keek zorgelijk. Zijn haar zat nog meer in de war dan normaal, zijn rossige krullen stonden als een stralenkrans om zijn smalle gezicht.

'Hou je vast. Vanavond gaat het gebeuren,' kondigde hij aan.

Ik was zo trots dat hij het me had verteld en hij verwoordde mijn eigen gedachten zo precies dat ik onwillekeurig glimlachte. 'Ik ben er klaar voor. Ik ben gewoon hier.' Ik stopte mijn tas in de diepe la van zijn bureau en ging mijn schort omdoen. Toen ging ik Holly aflossen, maar nadat ik met haar de klanten aan onze tafels had doorgenomen, zei ik: 'Je kunt vanavond beter wat langer blijven.'

Ze keek me onderzoekend aan. De laatste tijd liet ze haar haar uitgroeien, zodat de geverfde punten eruitzagen alsof ze in teer waren gedompeld. Haar eigen kleur, die nu een paar centimeter bij de wortels te zien was, bleek aangenaam lichtbruin te zijn. Ze liet het al zo lang verven dat ik dat niet eens meer wist. 'Is het de moeite waard om Hoyt te laten wachten?' vroeg ze. 'Cody en hij kunnen prima met elkaar opschieten,

maar ik ben Cody's moeder.' Hoyt, mijn broer Jasons beste vriend, was door Holly geannexeerd. Nu was hij háár volgeling.

'Je zou nog een poosje moeten blijven.' Ik trok veelbetekend mijn wenkbrauwen op.

'De Weers?' vroeg ze. Ik knikte en er verscheen een brede grijns op haar gezicht. 'O, wow! Arlene krijgt vast een rolberoerte.'

Arlene, onze collega en vroegere vriendin, was een paar maanden geleden politiek bewust gemaakt door een van haar vele vriendjes. Nu was ze rechtser dan rechts geworden, vooral als het om vampierkwesities ging. Ze had zich zelfs aangesloten bij het Verbond van de Zon, een soort fanatiek kerkgenootschap. Nu was ze bij een van haar tafeltjes diep in gesprek met haar vent, Whit Spradlin, een Verbondsfunctionaris, die overdag bij een bouwmarkt in Shreveport werkte. Hij had een grote kale plek op zijn hoofd en een buikje, maar dat kon me niet schelen. Zijn politieke opvattingen wel. Uiteraard had hij een vriendje bij zich. Verbondsmensen gingen meestal in groepjes op pad – precies zoals een andere minderheidsgroep waarmee ze straks kennis zouden maken.

Mijn broer Jason zat ook aan een tafeltje, samen met Mel Hart. Mel werkte bij Autoreparatiebedrijf Bon Temps en hij was ongeveer van Jasons leeftijd, hooguit eenendertig. Mel was slank en gespierd, met vrij lang, lichtbruin haar, een snor en een baard, en een vriendelijk gezicht. De laatste tijd had ik Jason heel vaak in Mels gezelschap gezien. Ik neem aan dat Jason de leegte wilde vullen die Hoyt had achtergelaten. Zonder een trouwe kameraad voelde Jason zich niet prettig. Vanavond hadden de mannen allebei een date. Mel was gescheiden, maar Jason was officieel nog altijd getrouwd, dus hij zou zich niet in het openbaar met een andere vrouw moeten vertonen. Niet dat iemand het hem kwalijk zou nemen. Jasons vrouw Crystal was namelijk betrapt terwijl ze overspel pleegde met een vent uit de buurt.

Ik had gehoord dat Crystal zwanger en al naar de kleine gemeenschap in Hotshot was teruggegaan om bij familie in te trekken. (In Hotshot zou ze in elk huis waar ze logeerde bij familie zijn. Zo'n soort plaats is het.) Mel Hart was ook in Hotshot geboren, maar hij was een van de zeldzame leden van de stam die liever ergens anders woonden.

Tot mijn verbazing zat Bill, mijn ex, bij een andere vampier, die Clancy heette. Clancy was niet bepaald mijn favoriet, wat niets te maken had met het feit dat hij een ondode was. Ze hadden allebei een flesje TrueBlood voor zich op tafel staan. Ik kon me niet herinneren dat Clancy wel eens eerder bij Merlotte iets was komen drinken en al helemaal niet samen met Bill.

'Hé, jongens, willen jullie nog iets drinken?' vroeg ik, breed glimlachend. Ik ben altijd een beetje zenuwachtig bij Bill in de buurt.

'Graag,' antwoordde Bill beleefd, en Clancy schoof zijn lege flesje naar me toe.

Ik liep om de bar heen om nog twee flesjes TrueBlood uit de koelkast te pakken, die ik openmaakte en in de magnetron zette. (Vijftien seconden is precies genoeg.) Voorzichtig schudde ik de warme flesjes en zette ze op het dienblad, waar ik een paar schone servetten bij legde. Bills koude hand beroerde de mijne toen ik zijn drankje voor hem neerzette.

'Als je hulp nodig hebt met je huis mag je me gerust bellen,' zei hij.

Ik weet dat hij het goed bedoelde, maar het benadrukte mijn huidige manloze status. Bills huis lag aan de overkant van de begraafplaats, en aangezien hij 's nachts ronddoelde nam ik aan dat hij ervan op de hoogte was dat ik niet veel bezoek kreeg.

'Bedankt, Bill.' Ik forceerde een glimlach. Clancy meesmulde alleen maar.

Tray en Amelia kwamen binnen. Nadat hij Amelia bij een tafeltje had achtergelaten, liep Tray naar de bar terwijl hij onderweg iedereen groette. Sam kwam speciaal zijn kantoor uit

voor de potige kerel, die minstens een kop groter was dan mijn baas en bijna twee keer zo dik. Ze grijnsden naar elkaar. Bill en Clancy werden waakzaam.

Op de televisietoestellen die hier en daar waren opgehangen werd de sportuitzending onderbroken. Een reeks piepjes waar-schuwde de klanten aan de bar dat er op het scherm iets ge-beurde. Langzaam verstomde het geroezemoes. ‘Nieuwsbulle-tin’ verscheen er op het scherm, boven een ernstig kijkende nieuwslezer met kortgeknipt haar met gel erin. Op plechtige toon zei hij: ‘Ik ben Matthew Harrow. Vanavond brengen we u een extra nieuwsbulletin. Zoals alle nieuwsstudio’s door het he-le land hebben we hier in Shreveport een gast in de uitzending.’

De camera zoomde uit, waarna een aantrekkelijke vrouw in beeld kwam. Haar gezicht had iets bekends. Ze zwaaide even naar de camera, een gebaar dat ze duidelijk had ingestudeerd. Ze droeg een soort Hawaïaanse *muumuu*, een vreemde keus voor een televisieoptreden.

‘Dit is Patricia Crimmins, die een paar weken geleden naar Shreveport is verhuisd. Patty – mag ik Patty zeggen?’

‘Maar ik heet Patricia,’ zei de brunette. Ik herinnerde me ineens dat ze bij de troep hoorde die door Alcide was ingelijfd. Ze was erg mooi en voor zover het niet in de muumuu was ge-wikkeld zag haar lichaam er fit en strak uit. Ze glimlachte naar Matthew. ‘Ik ben hier vanavond als vertegenwoordigster van een volk dat al jarenlang onder jullie leeft. Nu de vampiers zo goed in de openbaarheid zijn getreden, hebben we besloten dat de tijd rijp is om jullie over ons te vertellen. Tenslotte zijn vam-piers dood. Ze zijn niet eens menselijk. Maar wij zijn gewone mensen, net als jullie, met een klein verschil.’ Sam zette het ge-luid harder. De klanten in de bar draaiden zich om in hun stoel om te zien wat er aan de hand was.

De glimlach van de nieuwslezer was verstard en hij was zichtbaar nerveus. ‘Dat is heel interessant, Patricia! Wat... wat ben je?’

‘Leuk dat je dat vraagt, Matthew! Ik ben een weerwolf.’ Patricia had haar handen om haar knieën geslagen. Haar benen waren gekruist. Ze zag er bijdehand genoeg uit om tweedehandsauto’s te kunnen verkopen. Alcide had een goede keus gedaan. Bovendien, als iemand haar onmiddellijk van kant maakte... Tja, zij was maar een nieuweling.

Intussen was iedereen in Merlotte stilgevallen toen het nieuws van de ene naar de andere tafel ging. Bill en Clancy waren bij de bar gaan staan. Het drong nu pas tot me door dat zij er waren om de vrede te bewaren als dat nodig was; Sam moest hun hebben gevraagd te komen. Tray begon zijn shirt los te knopen. Sam droeg een T-shirt met lange mouwen, dat hij over zijn hoofd uittrok.

‘Wil je zeggen dat je bij vollemaan in een wolf verandert?’ vroeg Matthew Harrow met bevende stem. Hij deed zijn uiterste best om te blijven glimlachen en gewoon belangstellend te kijken. Daar slaagde hij niet erg goed in.

‘En ook op andere momenten,’ legde Patricia uit. ‘Bij vollemaan veranderen de meesten van ons vanzelf, maar als we volbloed weerdieren zijn, kunnen we ook op andere tijden veranderen. Er zijn een heleboel verschillende weerdieren, maar ik verander in een wolf. Van ons zijn er meer dan van de andere tweesoortigen. Nu zal ik je laten zien hoe ongelooflijk het proces is. Niet bang zijn. Maak je om mij maar niet druk.’ Ze schopte haar schoenen uit, maar hield de muumuu aan. Ik begreep ineens dat ze die had aangetrokken zodat ze zich niet voor de camera hoefde uit te kleden. Patricia knielde neer op de grond, glimlachte nog een laatste keer naar de camera en begon te kronkelen. De lucht om haar heen sidderde van de magie en iedereen in Merlotte riep in koor: ‘Oooooo.’

Vlak nadat Patricia op de televisie had verklaard te zullen veranderen, volgden Sam en Tray ter plekke haar voorbeeld. Ze hadden ondergoed aan waarvan ze het niet erg vonden als het kapotscheurde. Iedereen in Merlotte stond in tweestrijd.

Zouden ze kijken naar de mooie vrouw die in een beest met lange witte tanden veranderde of naar twee mensen die ze kenden die hetzelfde deden? Overal in de bar werd geroepen, de meeste kreten waren niet voor herhaling vatbaar in beschaafd gezelschap. Jasons date, Michele Schubert, ging zelfs staan om het beter te kunnen zien.

Ik was zo trots op Sam. Hier was veel moed voor nodig, omdat hij een zaak had die in zekere mate afhankelijk was van zijn sympathieke uitstraling.

Na nog een minuut was alles voorbij. Sam, een zeldzame volbloed vormveranderaar, was veranderd in zijn meest vertrouwde gedaante, namelijk een collie. Hij ging aan mijn voeten zitten en gaf een vrolijk keffe. Ik boog voorover om hem over zijn kop te aaien. Met zijn tong uit zijn bek grijnsde hij naar me. Trays dierlijke gedaante was veel dramatischer. In het noorden van Louisiana zie je niet vaak reusachtige wolven, en laten we wel wezen: ze zijn gewoon angstaanjagend. Sommige mensen schoven onrustig heen en weer en zouden zijn opgegaan om het gebouw uit te vluchten als Amelia niet naast Tray was neergeknield en haar arm om zijn hals had geslagen.

‘Hij begrijpt wat je zegt,’ zei ze geruststellend tegen de mensen aan het dichtstbijzijnde tafeltje. Amelia had een stralende glimlach. ‘Hé, Tray, ga ze dit bierviltje brengen.’ Ze gaf hem een bierviltje en Tray Dawson, een van de meest meedogenloze vechtersbazen zowel als wolf als in mensengedaante, trippelde erheen om het viltje op de schoot van een vrouwelijke klant neer te leggen. Ze knipperde met haar ogen, aarzelde en besloot toen te lachen.

Sam likte mijn hand.

‘O god,’ riep Arlene uit. Whit Spradlin en zijn maat sprongen overeind. Maar hoewel een paar andere klanten nerveus keken, was er niemand die zo fel reageerde.

Bill en Clancy keken onbewogen toe. Ze stonden klaar om in te grijpen, maar alles leek goed te gaan bij de Grote Openba-

ring. De avond van de Grote Onthulling van de vampiers was lang niet zo soepel verlopen, omdat dat de eerste van een reeks schokken was geweest die de maatschappij in de jaren nadien te verwerken zou krijgen. Langzaam maar zeker waren vampiers opgenomen in de Amerikaanse samenleving, hoewel er nog steeds bepaalde beperkingen aan hun staatsburgerschap verbonden waren.

Sam en Tray dwaalden tussen de stamgasten door en lieten zich aaien alsof ze gewone tamme dieren waren. Ondertussen zat de nieuwslezer op de televisie zichtbaar te trillen tegenover de mooie witte wolf waarin Patricia was veranderd.

D'Eriq, de afruimer en keukenhulp, schaterde het uit. 'Moet je hem zien beven van angst!' De drinkers in Merlotte waren ontspannen genoeg om zich superieur te voelen. Uiteindelijk hadden ze er zelf geen enkele moeite mee gehad.

Jasons nieuwe vriend Mel zei: 'Voor zo'n mooie meid hoeft niemand bang te zijn, ook al verhaart ze een beetje.' Dat veroorzaakte grote hilariteit en een ontspannen sfeer in de bar. Ik was opgelucht, al vond ik het een beetje ironisch dat de mensen vast niet zo snel zouden lachen als Jason en Mel waren veranderd; zij waren weerpanthers, hoewel Jason het vormveranderen nooit helemaal onder de knie zou krijgen.

Maar vanwege de vrolijkheid dacht ik dat alles wel goed zou aflopen. Na een zorgvuldige blik om zich heen gingen Bill en Clancy weer terug naar hun tafeltje.

Tussen de burgers die een enorme leercurve doormaakten zagen Whit en Arlene er verbijsterd uit. Ik hoorde dat Arlene geen flauw idee had hoe ze moest reageren. Sam was per slot van rekening al heel wat jaren onze baas. Tenzij ze haar baan wilde verliezen, kon ze niet tekeergaan. Maar ik las ook haar angst en de toenemende woede die erbovenop kwam. Whit had altijd maar één reactie op alles wat hij niet begreep: hij haatte het, en haat is besmettelijk. Hij keek zijn drinkmaatje eens aan en ze wisselden duistere blikken.